

SİĞINAK

PENELOPE
DOUGLAS

DE
X
PLUS
100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

DEX PLUS'TA YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Doğum Günü Kızı
Punk 57
Günaha Davet

SIĞINAK

Orijinal adı: Hideaway

© Penelope Douglas, 2017

Yazan: Penelope Douglas

Çeviren: Beyza Bozsu

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitap Dystel, Goderich & Bourret LLC ve Kayı Ajans ortak çalışmasıyla yayınlanmıştır.

1. baskı / Ağustos 2023 / ISBN 978-625-8492-24-8

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Yiğit Berker

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

SİĞİNAK

PENELOPE
DOUGLAS

Çeviren: Beyza Bozsü

Bu kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler, yaşayan veya artık hayatta olmayan kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Çalma Listesi

- "Black Honey" – Thrice
- "Castle" – Halsey
- "Control" – Puddle of Mudd
- "Cry Little Sister" – Seasons After
- "Emotionless" – Red Sun Rising
- "Go to Hell" – KMFDM
- "Heavy In Your Arms" – Florence + The Machine
- "Jekyll and Hyde" – Five Finger Death Punch
- "Like a Nightmare" – Never Say Die
- "Lung (Bronchitis Mix)" – Sister Machine Gun
- "Paint It, Black" – Ciara
- "Remember We Die" – Gemini Syndrome
- "Save Yourself" – Stabbing Westward
- "Scumgrief (Deep Dub Trauma Mix)" – Fear Factory
- "Smells Like Teen Spirit" – Think Up Anger
- "Smokin' In the Boys Room" – Mötley Crüe
- "Waiting Game" – Banks

Yazarın Notu

SIĞINAK'taki romantizm bağımsız olarak okunabiliyor olsa da olay örgüsü, GÜNAHA DAVET'te (Şeytan Gecesi #1) başlayan olayların devamı niteliğindedir. Bu romanı okumadan önce GÜNAHA DAVET'i okumanız şiddetle tavsiye edilir.

Keyifli okumalar!

Z. King'e

İnsan, içindeki vahşiliği dürtülerini reddederek
yok edemez. Baştan çıkarıcı bir şeyden
kurtulmanın tek yolu ona boyun eğmektir.

–Robert Louis Stevenson,
Dr. Jekyll ve Mr. Hyde'in Tuhaf Hikâyesi

Bölüm 1

Kai

Yağmur gece gibiydi. Karanlıkta ve bulutların altında farklı olabilirdiniz.

Nasıl olduğu konusunda emin değildim. Belki güneş ışığının olmamasından dolayı diğer duyularımız güçleniyor veya bazı şeyleri gözümüzün önünden gizleyen ince perde kalkıyordu. Ancak, bazı şeyleri sadece belirli zamanlarda yapmak kabul edilebilir bir durumdu. Ceketini çıkarıp kollarını sıvamak. Bir içki koyup arkaya yaslanmak. Televizyonda basketbol maçı izlerken arkadaşlarıyla gülüp, bağırıp çağırmak.

Bir saattir gözlerinizle becerdiğiniz bir kıızı bar tuvaletine kadar takip etmek ve geri döndüğünüzde arkadaşlarınızın sizi onayladıklarını gösterir şekilde başlarını sallamasını sağlamak.

Bunları bir de gün içinde, ofiste stajyer varken yapmayı deneyin bakalım.

Gerçi istediğim her şeyi istediğim an yapma özgürlüğüne sahip olmayı istiyordum değilim. Nadir olan şeyler daha özeldi.

Ama her sabah güneş doğduğunda, içimdeki düğümler beklentiyle daha da çözülmez bir hal alıyordu.

Karanlık gece yine yaklaşıyordu.

Maskemi elimde sallayarak ikinci katın sahanlığında durdum

ve arabasında oturan Rika'yı izledim. Başını eğmiş, telefonunda bir şeyler yazıyordu; arabanın ön camına vuran sağanak yağmura rağmen yüzü cep telefonunun ışığıyla aydınlanmıştı.

Başımı iki yana salladım, çenem kasıldı. *Hiç laf dinlemiyor.*

En iyi arkadaşımın nişanlısının, işini bitirmesini ve telefonunun ışığının kaybolmasını izledim. Ardından arabanın kapısını açıp dışarı çıktı ve şiddetli yağmurda koşmaya başladı. Gözlerimi kısarak onu dikkatle inceledim. *Başı ve gözleri yerde. Yumruk yapılmış ellerinin arasında anahtarlar. Başını yağmurdan koruyan ve görüş alanını kısıtlayan kolları.*

Çevresinden tamamen bihaberdi. Mükemmel bir kurbandı.

Maskemin arkasındaki kayışı tutup esneterek gümüş kafatasını başımdan geçirdim, iç kısmı yüzümün her kıvrımını sıkı bir şekilde sardı. Etrafımdaki dünya bir tünele dönüştü; tek görebildiğim, tam önümde olan şeydi.

Boyunumdan aşağı bir sıcaklık indi ve göğsüme kadar yayıldı. Uzun, soğuk bir nefes aldım; kalbim hızla çarparken açlık hissediyordum.

Yağmur bir anda coşup, dışarıdaki ara sokağa şelale gibi aktı ve dojoyu* doldurdu; alt kattaki ağır metal kapı çarparak kapandı.

"Merhaba?" diye seslendi Rika.

Kalbim tekledi; gözlerimi kapatıp bu hissin tadını çıkardım. Sesi boş binada yankılandı ama ben karanlık sahanlıkta durup onun beni bulmasını bekledim.

Boşluğa doğru, "Kai?" diye seslendiğini duydum.

Arkama uzanıp siyah sweatshirt'ümün kapüşonunu çektim, başımı örtüp korkuluktan aşağıya bakmak için döndüm.

"Merhaba?" dedi tekrar, bu kez sesi daha sabırsızdı. "Kai, burada mısın?"

Önce sarı saçlarını gördüm. Rika'nın ilk fark ettiğiniz şeyi her zaman bu olurdu. Onun karanlık çatı katı dairesinde, bu karanlık dojada, dışarıdaki karanlık yolda, karanlık odalarda ve karanlık sokaklarda... Her zaman göze çarpıyordu.

* Dojo, Asya dövüş sporlarının çalışıldığı oda veya salonları tanımlamak için kullanılan Japonca kelime. (ç.n.)

Ellerimi paslı çelik tirabzana dayayıp metal ızgaraların üzerinde durdum ve onun duvardaki elektrik düğmelerini açarak aşağıdaki ana odaya doğru adım atmasını izledim. Ama hiçbir şey olmadı. Işıklar yanmadı!

Tetikte görünüyordu; başını hızla sağa sola çevirdi ve sonra düğmeyi tekrar açıp kapattı.

Hiçbir şey olmadı.

Göğsü daha hızlı inip kalkıyordu, çantasının askısını daha sıkı kavrarken farkındalığı zirveye ulaşmıştı.

Gülümsemek için kendimi zor tuttum ve başımı eğip onu izledim. Kendimi göstermeliydim. Adil oynamalı, burada olduğumu ve güvende olduğunu bilmesini sağlamalıydim.

Ama ben sessiz kalıp gizlenmeye devam ettikçe Rika daha da gerginleşiyordu. Ve o aşağıdaki odaya doğru yürürken, bu ânın tadını çıkarmaktan kendimi alamadım. Kafası karışmıştı. Korkmuştu. Ürkmüştü. Burada olduğumu bilmiyordu. Onun hemen üstündeydim. Şu an gözlerimin onun üzerinde olduğunu bilmiyordu. Daha o ne olduğunu anlamadan koşup onu yakalayabileceğimi ve yere serebileceğimi bilmiyordu.

Onu korkutmak istemiyordum ama yine de korkutuyordum. Güç ve kontrol, bağımlılık yapıcıydı. Ve bundan hoşlanmak istemiyordum çünkü bu beni hastalıklı yapıyordu.

Beni Damon'laştırıyordu.

Daha sert nefes almaya başladım ve yumruklarımınla tirabzanı sıktım, kendimden korkmaya başlıyordum.

Bu, normal değildi.

"Burada olduğunu biliyorum" dedi, kaşlarını çatarak etrafına bakınırken.

Ama gözlerindeki inatçı tavır zorlamaydı. Maskemin arkasında, ağzımın kıyısı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

Uzun, gri tişörtü omzundan düşmüştü; yağmur boynu ve göğsünde parlıyordu. Dışarıda yağmur tüm şiddetiyle Meridian Şehri'ni dövüyordu ve gecenin bu saatinde –ve bu mahallede– sokaklar bomboştu. Onu kimse duymazdı. Muhtemelen kimse onun bu binaya girdiğini görmemişti bile.

Ve karanlık odadan yavaşça geri geri çıkmasına bakılırsa, o da bunu henüz fark etmeye başlamış gibiydi.

Bir adım attım.

Izgara döşeme gıcırdadı ve Rika sesi takip ederek başımı sola çevirdi. Gözleri bana kilitlendi. Bakışlarımı ondan ayırmadan merdivenlere doğru yürüdüm. “Kai?” diye sordu.

Neden bana cevap vermiyor? diye merak ediyordu muhtemelen. Neden maskesini takıyor? Elektrik neden kesik? Fırtına yüzünden mi? Neler oluyor?

Ama ona doğru yavaşça yürürken hiçbir şey söylemedim, yaklaştıkça onun güzel, küçük bedeni daha da belirginleşiyordu. Daha önce fark etmediğim ıslak saç tutamları göğsüne yapışmıştı ve Michael’ın geçen Noel’de ona verdiği elmas küpeler kulaklarında parlıyordu. Göğüs uçları gömleğini zorluyordu.

Mavi gözleri bana ihtiyatla baktı. “Sensin, biliyorum.”

Maskemin ardından sırttım, kaskatı kesilmiş vücudu kendinden emin sözlerine ihanet ediyordu. *Biliyor musun?*

Rika inatla hareketsiz kalırken, ben yavaşça etrafında dönerek onu çemberime hapsettim. *Ben olduğuma o kadar mı eminsin? Kai olmayabilirim, değil mi? Onun maskesini almış olabilirim. Ya da onunki gibi bir tane satın almışumdur.*

Arkasında durdum ve kalbim hızla atmasına rağmen nefesimi sakın tutmaya çalıştım. Onu hissedebiliyordum. Göğsümle sırtı arasındaki enerjiyi hissedebiliyordum.

Arkasını dönmeliydi. Ona öğrettiğim gibi kendini tehlikeye hazırlamalıydı. Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyordu?

Başını, dudaklarının hareket ettiğini görebileceğim kadar çevirdi ve “Kes şunu” diye bağırdı. “Hiç komik değil.”

Hayır, komik değildi. Michael gitmişti –bu gece şehir dışındaydı– ve Will muhtemelen dışarıda bir yerlerde sarhoş olmakla meşguldü. Burada sadece ikimiz vardık.

Ve şu anda içimdeki lanet olası heyecana bakılırsa, kontrolün bende olduğunu hissetmek için sürekli sınırlarımı zorlamam hiç komik, iyi ya da doğru değildi. Durmak istemem hiç iyi değildi.

Onu tutup kollarımı etrafına doladım ve burnumu kulağının al-

tına gömdüm. Parfümü gözkapaklarımı ağırlaştırdı ve ben ona daha sıkı sarılıp vücudunu benimkine yaslarken nefesinin kesildiğini duydum. “Burada sadece biz varız, Küçük Canavar” dedim sert bir şekilde. “Tam da istediğim gibi. Ve bütün gece bizim.”

“Kai!” diye bağırdı kollarımı çekiştirerek.

“Kai de kim?”

Vücudunu eğip bükerek ellerimden kurtulmaya çabaladı. “Artık seni tanıyorum. Boyunu, vücut şeklini, kokunu...”

“Öyle mi?” diye sordum. “Nasıl hissettiğimi de biliyorsun, ha?”

Maskeli yüzümü boynuna gömdüm ve kollarımı etrafında sıkıttım. Sahiplenici bir şekilde. Tehdit edercesine. “Küçük liseli kız halini özledim Rika.” Bana karşı kıvrınmasından hoşlanıyormuşum gibi davranarak inledim. “Hiç saygısızlık etmezdin.”

Durdu, nefesi dışında vücudunun her yeri donakalmıştı. Göğsü çöktü ve sonra kollarımın arasında titremeye başladı.

Duygularına dokunmayı başarmıştım.

Yakınımız olan, onu korkutan biri bir defasında aynı sözleri söylemişti ve şimdi benim o olup olmadığımdan şüphe ediyordu. *Damon geçen yıl ortadan kayboldu ama şu an her yerde olabilir, değil mi Rika?*

“Bunu çok uzun zamandır bekliyorum” dedim; dışarıdaki gök gürlemesini işitebiliyordum. “Çıkar şu şeyi.” Gömleğini indirip kolsuz bluzunu açığa çıkardığımda bir çığlık attı. “Seni görmek istiyorum.”

Nefes nefese, kollarını bana doğru savurarak kaçmaya çalıştı. Ardından hemen geriye bir adım attı –birisi onu arkadan yakaladığında yapması için ona gösterdiğim ilk karşı hamleydi bu– ama ben ne yapacağını bildiğim için topuğuma yüklenmiştim.

Hadi Rika!

Sonra birdenbire kendini yere bıraktı, vücudunun tüm ağırlığı kollarımdan kayıp doğruca yere indi.

Neredeyse gülecektim. Hızlı düşünüyordu. *Güzel.*

Ancak saldırımı sürdürdüm. Elleri ve dizleri üzerinde çırpınarak hızla uzaklaşmaya hazırlandığında hücum edip onu ayak bileğinden yakaladım.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” diye dalga geçtim.

Dönüp maskeme tekme attığında gülerек geri çekildim. “Of, Tanrım, çok eğlenceli olacaksın. Sabırsızlanıyorum.”

Geriye doğru emekleyip yeniden ayağa kalkmaya çalışırken ağzından bir inilti kaçtı. Yüzüne korku ifadesi kazanmış halde döndü ve soyunma odalarına doğru koşmaya başladı. Muhtemelen binanın arkasındaki çıkışa gidiyordu.

Peşinden koşup gömleğinden yakaladım, tüm bedenim alevler içindeydi.

Siktir. Boynumun arkasından aşağı doğru bir ter damlasının süzülüğünü hissettim.

Bu sadece bir oyun. Onu incitmeyeceğim. Çocukken oynadığımız ebelemece ya da saklambaç oyunu gibiydi. Yakalandığımızda kötü bir şey olmayacağını ve kovaladığımızda zarar vermeyeceğimizi bilirdik ama yine de mantıksız bir korku bizi heyecanlandırırdı. Benim hoşuma giden buydu işte. Hepsisi bu kadardı. Bu, gerçek değildi.

Onu döndürerek bir kolumu etrafına doladım ve diğer elimi dizinin arkasına yerleştirerek yerden kaldırdım. Diğer dizini savurdu ama tekmesi bacaklarımın arasına inmeden önce kalçalarımı bük-tüm. Onu çevirerek ikimizi de yere fırlattım ve üstüne çıktım.

“Hayır!” diye haykırdı. Vücudu altımda ezildi. Zorla bacaklarının arasına girdim ve bileklerini başının üzerine kaldırıp orada tut-tum.

Hamleme karşı koymaya çalıştı ama kolları titremeye ve gücü zayıflamaya başlamıştı.

Durdum ve aşağı baktım. Damon ve benim, ikimizin de koyu renk saçları ve gözleri vardı. Gerçi onunkiler neredeyse siyahtı ama Rika, etrafımızdaki karanlığın örtüsü altında aradaki farkı anlayamazdı. Fakat beni hissedebilirdi. Onunla başa çıkışım, onu zorlayışım, tehdit edişim... tıpkı onun gibiydi.

Başımı yavaşça göğsüne doğru indirip teninin bir santim yukarısında durdum. Direnmeyi bırakmıştı. Göğsü o kadar sert inip kal-kıyordu ki, sanki astım krizi geçiriyor gibiydi.

Ona baktığımda, vücudunun kolayca benimkine göre şekillen-

diğini ve ellerinin çaresizce başının üzerinde kenetlendiğini, gözyaşı döktüğünü gördüm. Buraya kadardı, bunu biliyordu. Beni durduracak kimse yoktu, çığlıklarını duyacak kimse yoktu. Maske li bir deli ona zarar verebilir, onu öldürebilir ve bunun için bütün geceyi kullanabilirdi.

Yüzü aniden kırıştı ve direnci, başına gelenlerin dehşetiyle son bulurken hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Kahretsin. Kapüşonumu başımdan çektim ve öfkeyle maskemi fırlattım. Elimi yere, başının yan tarafına vurarak, "Sen lanet olası bir bebensin!" diye bağırdım. "Beni üzerinden it!" Yüzüne yaklaştım. "Şimdi! Hadi!"

Homurdandı, yüzü kıpkırmızı oldu ve uzanıp kolunu enseme doladı. Beni boyunduruğunun altına alarak sıkıştırdı ve diğer elini kurtarıp iki parmağını gözlerime batırdı.

Fazla sert değildi ama elimi, suratıma vurmasına yetecek kadar gevşetmemi sağladı. Geri çekildiğimde doğruldu ve çantasını kapıp kafama doğru salladı.

"Ah!" Homurdanarak çantayı elinden aldım.

Ama çabucak ayağa fırladı, duvara koşup Kendo^{*} kılıçlarından birini kaptı ve pozisyon aldı. Bambu shanai^{**} havada ve hazırды.

Topuklarımın üzerine oturdum ve elimi yüzümden çekip kan olup olmadığına baktım. Hiçbir şey yoktu.

İç çekip gözlerimi ona doğru kaldırdım, gözlerindeki korku yerini öfkeye bırakırken bedenim soğudu.

Adrenalin hâlâ damarlarımda dolaşıyordu. Derin bir nefes aldım, ayağa kalkarken vücudum birdenbire on kat ağırlaştı.

Dişlerinin arasından, "Böyle pusuya düşürülmekten hoşlanmam!" dedi. "Burasının güvenli alan olması gerekiyordu."

Gözlerimi kırıştıtırıp ona sert bir bakış attım. "Hiçbir yer güvenli değildir."

Merdivenlere doğru yürüdüm ve yukarı çıkarken eşofmanımı çıkardım. "Tetikte değilsin." Az önce pencerenin yanına bıraktığım su şişesini aldım. "Seni izliyordum. Sokakta gözlerin telefonunday-

* Japonların bambu kılıçlarıyla yaptığı dövüş sanatı. (ç.n.)

** Kendo sporunda kullanılan bambu sopaya verilen ad. (ç.n.)

di. Ayrıca beni zar zor kımlatabildin. Panikleyerek çok fazla zaman harcıyorsun.”

Suyu bir çırpıda bitirdim, bu kadar çok susamamın nedeni sadece harcadığım enerji değildi. Çok fazla düşünmek, çok fazla endişelenmek ve plan yapmaktı. Buna ihtiyacım vardı.

Yıllar önceki, rahatlayabildiğim o geceleri özlemiştim. Birlikte kendimden geçeceğim arkadaşlarımdan olduğum zamanları.

O merdivenleri çıkarken pencereden dışarı baktım, Meridian Şehri'nin nehrin diğer tarafındaki parlak ışıkları, bu tarafın karanlığıyla keskin bir tezat oluşturuyordu.

“Bana öğrettiğin her şeyi uyguluyorum” dedi. “Sana güvenmiştim, bu yüzden bunu ciddiye almadım. Bundan sonra bir daha olursa, üstesinden gelirim.”

“Bu kez de üstesinden gelmeliydin. Ya saldıran ben olmasaydım? O zaman ne olacaktı?”

Ona baktım ve acılı gözlerle pencereden dışarı baktığını görünce içimde bir pişmanlık oluştu. O bakışı görmekten nefret ediyordum. Rika yeterince şey yaşamıştı ve ben onu yeniden sarsmıştım.

Sessizce, “Bence bu hoşuna gitti” diye yanıtladı, hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. “Bundan zevk aldın.”

Kalbim tekledi ve dönüp onun pencereden dışarı bakan bakışlarını takip ettim.

“Hoşuma gitseydi, durmazdım.”

Başını kaldırıp bana baktığında aşağıda bir arabanın yağmur sularını sağa sola saçarak geçtiğini duydum. “Biliyor musun, ben de seni izliyorum” dedi bana. “Sessizsin, kimse seni yemek yerken ya da uyurken görmüyor...”

Su şişesini kapak kısmından çevirdim, plastik şişe yumruğumun içinde çatırdadı. Neden bahsettiğini biliyordum. Mesafeli davrandığımı biliyordum.

Ama her şeyi içimde tutmalıydım, aksi halde yanlış şeylerin dışarı çıkması riskini göze almam gerekirdi. Böylesi daha iyiydi.

Ama son zamanlarda kötüydü. Her şey berbattı. O ve Michael'ın akli fikri birbirlerindeydi ve Will artık günde sadece birkaç saat ayıktı. Hiç olmadığım kadar bir başımaydım.

“Makine gibisin.” Uzun bir nefes aldı. “Damon gibi değil. Sen anlaşılmazsın.” Durdu. “Az öncesi dışında. Maskeni taktığın zamanlar dışında. Hoşuna gitti, değil mi? Bir şey hissettiğini gördüğüm tek zaman bu.”

Gözlerimi yumuşatarak başımı çevirdim. “Her zaman yanımda değilsin” diye şaka yaptım.

Bir anlığına gözlerine bakmaya devam ettim, ikimiz de tam olarak neden bahsettiğimi biliyorduk. Beni kadınlarla görmemişti. Yanaqlarından hafif bir kızarıklık geçti. Soru sormaktan vazgeçerek bana yarım bir gülümseme sundu.

Boğazımı temizleyerek devam ettim. “Karşı saldırıların üzerinde çalışmalısın” dedim ona. “Ve hızın üzerinde. Durursan, saldırı sana seni yakalaması için bir şans vermiş olursun.”

“Senin yanında güvende olduğumu biliyordum.”

Sert bir biçimde, “Değilsin” diye cevapladım. “Her zaman tehlike olduğunu varsay. Böylece seni Michael dışında biri yakalarsa, hak ettiklerini bulurlar.”

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Kızgınlığını hissedebiliyordum. Anlıyordum. Hayatını her zaman tetikte yaşamak istemiyordu. Ancak, temel güvenlik önlemlerini zar zor alıyordu ve yanlış riskler aldığında ne kadar üzüleceği konusunda bir sınır yoktu. Michael her zaman buralarda olmuyordu.

Ama buradayken, en azından onun yanındaydı. Michael’la doğru düzgün konuşmayalı haftalar olmuştu.

“O nasıl?” diye sordum.

Gözlerini devirdi ve aramızdaki havanın yumuşadığını hissettim. “Evlenmek için Rio’ya ya da başka bir yere uçmak istiyor.”

“İkinizin de üniversite bitene kadar beklemeye karar verdiğinizi sanıyordum.”

İçini çekerek başını salladı. “Evet, ben de öyle sanıyordum.”

Ona bakarken gözlerim kısıldı. O halde neler oluyordu?

Michael ve Rika’nın ebeveynleri Thunder Bay’de bir düğün istiyorlardı ve bildiğim kadarıyla çift bunu sorun etmiyordu. Aslında, Michael düğünü büyük bir olaya çevirme konusunda son derece kararlıydı. Rika’yı kilisede, gelinlik içinde ona doğru yürürken gör-

mek istiyordu. Ne de olsa Rika'nın, erkek kardeşiyle evleneceğini düşünerek büyümüştü. Herkese Rika'nın kendisine ait olduğunu gösterme niyetindeydi.

Sonra bir anda dank etti.

Damon.

"Şaşaalı bir düğünün Damon'ı geri döndüreceğinden korkuyor" diye tahminde bulundum.

Rika, hâlâ pencereden dışarı bakarken ciddi bir şekilde başıyla onayladı. "Evlenirsek bana kötü bir şey olmayacağını düşünüyor. Ne kadar erken o kadar iyi diye düşünüyor."

"Haklı" dedim ona. "Damon'ın egosu bir düğünü –yüzlerce kişiyi ve Michael'ın yanında duran Will ve beni– kaldıramaz. Bundan uzak durmaz."

"Bir yıldır kimse onu ne gördü ne de duydu."

Çenem kasıldı, içim beklentiyle doldu. "Evet, beni korkutan da bu."

Bir yıl önce Damon, Rika'nın akıl almaz bir şekilde acı çekmesini istemişti. Aslında hepimiz istemiştik ama Damon bunu biraz daha ileri götürmüştü ve kendisine katılmayınca hepimizi düşmanını belledi. Bize saldırdı, Rika'nın canını yaktı ve Michael'ın kardeşi Trevor'ın onu öldürmesi için elinden geleni yaptı. Michael, Damon'ın öfkesinin muhtemelen dinmediğini varsayarak akıllılık ediyordu. Nerede olduğunu bilseydik iyiydi ama onu bulması ve takip etmesi için tuttuğumuz dedektifler yerini bulamamıştı.

Bu da Michael'ın neden Rika'yı ilgi odağı dışında tutmak için önlemler aldığını açıklıyordu, çünkü varlıklı sahil kasabamızda böylesine büyük bir düğün onu ilgi odağı yapardı.

"Sen büyük bir düğün olmasıyla ilgilenmiyorsun" diye hatırlattım ona. "Tek istediğin Michael. Neden gidip onun istediği gibi yapmıyorsun?"

Bir süre sessiz kaldı ve sonra gözleri uzak bir yere dalıp gitmişken sessizce konuştu. "Hayır." Başını iki yana salladı. "Aziz Killian'ın⁷ hemen arkasında, ormanın bittiği ve kayalıkların deniz-

* Kilise. (ç.n.)

Korku.
Şüphe.
Merak.
Acı dolu bir geçmiş.
Yaralı ruhlar.
Engellenemeyen arzular...

Karanlık bir şehirde, terkedilmiş bir otelin izbe koridorlarında kurbanın ve avcının sürekli rol değiştirdiği nefes nefese bir kovalamaca.

Kai, Banks, Michael, Rika, Will, Alex ve pusuda bekleyen Damon. Nefesler tutuldu.

Şeytan Gecesi'nde bütün kılıçlar çekildi.

Bu gece çok uzun olacak.

KAI

Ne aradığımı hakkında en ufak bir fikrin yok, ufaklık.
Üç yılda neye dönüştüğümü kimse tahmin bile edemez.

Hayatımı geri istiyorum.

Ben senin sığınağını gördüm ufaklık,
şimdi benimkini görme zamanı...

Çeviren: Beyza Bozsu

